

вена главно съ два фациеса, основани върху палеонтоложки и петрографски белези. Тукъ различаваме: а) сравнително дълбокоморски образувания, угаени въ синклиналитѣ, далечъ отъ брѣговетѣ; тѣхнитѣ седименти се отличаватъ съ варовитъ мергеленъ, или тинястъ фациесъ; б) литораленъ или плитководенъ, неритиченъ или флишки фациесъ, чиито пѣсъчни пластове се измѣняватъ съ шистозни мергели и глини, които съдържатъ рифове отъ корали, ехиниди, брахиоподи, разни ламелибранхии — главно Хамацеи (*Requienia*, *Toucasia*, *Matheronia*, *Monopleura* и др.) и гастроподи. Тази серия се подраздѣля на: 1) Неокомски и 2) Баремски катъ.

Неокретацейската или горно-кредната серия въ която могатъ да се опознаятъ и двата споменати фациеса, притежава повече бележитѣ на северо-европейската креда. Преди заключването на горно-кредния периодъ една частъ отъ България е влизала въ предѣлитѣ на северо-европейското море, което е достигало на изтокъ до политѣ на Уралъ, на северъ до Скания, а на югъ то е обливало брѣговетѣ на Мала Азия. Само въ Източния Балканъ и въ едната половина на Централния, заедно съ подбалканската зона, атурския подкатъ е отбелязанъ съ южно-европейски или медитерански типъ. Тази серия се подраздѣля на: 1) Ценомански, 2) Туронски и 3) Сенонски катъ (Емшерски и Атурски подкатъ).

I ДОЛНО-КРЕДНА СЕРИЯ.

1. Неокомски катъ.

Неокомътъ, отбелязенъ съ доста голѣма морска трансгресия, заема твърде видно мѣсто въ геологичния съставъ на царство България, особено на северъ отъ балканскитѣ височини; на югъ отъ тѣхъ той се намира въ незначителна партия само въ Царибродско. Неокомскитѣ катъ почива върху Титонъ и изобщо върху нѣкой членъ отъ юрска система, върху триасовъ доломитенъ варовикъ или червени пѣсъчници, върху палеозойски аргилошисти и пр.

Фациесътъ, въ който се явява Неокомътъ у насъ, е преимуществено пелагиченъ и въ него най-вече се намиратъ цефалоподи; той се е образувалъ прочее доста далеко отъ брѣговетѣ на неокомското море.